

ורדה גינוסר: חומת יום חומת לילה

תְּקוּוֹת הַשָּׁנִים בַּחלוֹן הַרְחֵב.
תְּקוּוֹת שְׁנֵי בַיָּמִים רְגִילִים
וְחוּט שֶׁל זֶהָב בְּשַׁבָּת.
וְלַפְעָמִים עוֹלָה הָעֶפֶר
עַל הָרֹאשׁ, כָּל הַלַּיְלָה
יַעֲלֶה, וְנִגְמַר אַחֲרֵי
הַדְּבָרִים וְהָאֵמֶת הָאֱלֹהִים.

כְּמוֹ מְרַגְלִים אֲנַחְנוּ
שׁוֹתְקִים, כִּי הָאָרֶץ הִיא נֶפֶשׁ
חַיָּה רַכָּה רַכָּה, וְלָנוּ
יָד שְׁלוֹמִית מוֹשֶׁטֶת-עַד
לְקַחַת עוֹד וְעוֹד.
רְגִלֵינוּ מִשְׁמַר מוֹל מִשְׁמַר
בְּשַׁעַר שַׁלְכַת הָעוֹלָה בְּמַסְלָה.

שורות אחרונות של הסתגלות

תָּן לִי יָד, תָּן לְיָד כְּמָה
רַק תּוֹכֵל, יוֹם אֶחָד יִגְמַר
הֶהָר, פְּרָחֵי הַשֶּׁמֶשׁ מִמְתִּינִים
בְּחִצְרוֹת שָׂרְב, תָּן יָד
בְּשָׂקָה אֶת הַגְּנֵה, מִיָּם
אַחֲרוֹנִים, בְּשֶׁהָ אֶת מְגַנֵּת
הַלֵּב, לְהַזְדַּמְנוֹת שֶׁל סֵתוֹ
חוֹלֶף.

גִּבְעַת פָּנָי אוֹסֶפֶת צַעַר
רַב, אִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת בְּחוֹמֹתַי
כְּלוֹאֵת יוֹם כְּלוֹאֵת לַיְלָה.

חולֶף חולֶף הַשֶּׁקֶט
בְּמַחְלָפוֹת רֹאשֵׁי לְמַעְצָבָה
אַחֲרַת, אֵינֶנִּי עֲשׂוּיָה,
אֵיךְ תִּקְבַּל אוֹתִי בְּדוֹר הַבָּא,
מָה נְחַפֵּשׂ סִימָנִים,
בְּעוֹר הַמְזֻנָּח צְפִיּוֹת
מִתְאַסְפוֹת, בְּתַחֲנוּת
נִפְלְאוֹת שֶׁל מִיָּם.

כשתשוב לביתך ותשאל

כשתשוב לביתך ותשאל לי
 ארץ עתיקה תשיב לך ארנים,
 אלה שמביתים אותי אליה,
 כשאני רחוקה בעקודות, והעץ
 השרוף אוסף פח לעזב-עמי...
 כשאני עיפה למעופים, והמלים
 כצפור-ענן מתקמטת-לגשם-רד,
 בארץ-המוריה אני עצי עולה,
 עלי אביב, קלוי באש,
 ונרש כרמל, מנחת בקוריה,
 כשתשוב אל ביתך ותשאל לי,
 שלו השדה עכשו נאסף
 סמתינ לזמנים נמוכים,
 והרכש וטעם התלב הנגדש
 בכל הארץ העתיקה עומדים.

חול חם חם ומחבק
 נח על התזה, בלי גבול
 עולה הצואר לשמים, הונה
 אחריה, תחת שמש עזוב
 שיערי נמלט במרכבת של פז
 ועינינו מלאות סוסים
 אמיצים, עוזו רב,
 גבה מעל, גבה ישמרו
 עלי במקהלות משלחות רצון
 טוב מקרין זהב שקוף
 רק תן לי יד, אקלע לך
 אצבעות עד שגופי יעשה
 חר, אנשים עולים,
 ובכנוסי התורים שוב
 נוהה ילדים חולמים.